

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XXVIII. ZATURDAG den 15den AUGUSTUS 1840. N. 33.

Voorloopig berigt wegens de uitgave van een werk, getiteld: verhandeling over de kunst van het drinken.

By eene oppervlakkige beschouwing zou men kunnen denken, dat het drinken geene kunst ware, of wel, dat het eene verrigting zoude zyn, die, als ons aangeboren, even als het ademhalen, het schryen en het gebruik onzer zintuigen, volstrekt niets kunstigs aan zich heeft; en daarom meer een werktuigelyk toegeven of voldoen aan een' aandrang, die ons ingeschapen is, dan wel datgene, wat men onder het woord KUNST verstaat, namelyk: de geschiktheid van een redelyk wezen om, het oogenblik der behoefte, de onderscheidene bekwaamheden, welke tot de uitoefening van iets noodig zyn, te kennen en naar die kennis te kunnen handelen; maar, by een dieper inzien van de zaak, zal men moeten toegeven, dat tot het drinken meer behoort dan de beweging om eenig vocht door de keel te brengen.— En wanneer men bedenkt, hoe oneindig de vele en veelsoortige middelen en manieren, dienstig tot het bevredigen van de natuurlyke aandrift om te Drinken, zoodra zulks door de gesteldheid van ons ligchaam noodwendig of voor ons gevoel aangenaam is, in onzen tyd moeten verschillen met die, welke in de eerste dagen van Adam en Eva in gebruik waren, dan voorzeker, zal men niet kunnen twyfelen of het drinken werkelyk een kunst zy, welke wel niet door den mensch uitgevonden, maar toch door denzelven grootelyks volmaakt of ten minste zeer gewyzigd is;—en dan zal men ook niet vreemd kunnen vinden, dat wy ons hebben voorgenomen, de kunst van het drinken, in het door ons uit te geven werk, op eene systhematische wyze te behandelen.

Het denkbeeld om een zoodanig werk te schryven en uit te geven is niet heel nieuw. De Engelschman Watts gaf eene *Metologie* uit; de Duitsche Professor Lichtenberg schreef eene verhandeling over het drinken, welke door hem, in eene sierlyke opdragt, aan de roode neuzen werd toegeeigend; Frankryk bezit onderscheidene voortreffelyke werkjes over het zoogenoemde Epicurismus, die echter meer voor de eigenlyke lekkerbekken dan wel voor de liefhebbers van de flesch van belang zyn, hoewel voor de laatste zeer nuttige wenken bevattende; maar tot heden bestaat er, zoo ver ons bewust is, in onze taal nog geen geschrift van dezen aard, want de menigte van werken over de bereiding en het gebruik of het nuttige en schadelyke van onderscheidene dranken, behandelt slechts onderdeelen, die van de kunst afhangen of de voorwerpen, waarop die kan worden toegepast; doch niet de wezenlyke kunst zelve.

Dat wy alzoo eene werkelyke behoefte aan zulk een werk hebben zal wel niemand ontkennen, die van het hooge gewigt der zaak overtuigd is, vooral als men nagaat hoeveel ellendige sukkelaars en brekebeenen ons land in dit opzigt, nog oplevert, die, door eene methode voorgelicht, met eenige vatbaarheid eenmaal eene glansryke hoogte in het drinkersgild zouden kunnen bereiken. Wy gaan verder en beweren, dat er zelfs eene stellige noodzakelykheid bestaat, om, door alle mogelyke middelen, de edele drinkkunst in haren eigendommelyken, doch thans tanenden luister te herstellen en het getal van hare beoefenaren te vergrooten. Wat toch moet er van dezelve worden indien de, tegenwoordig zoo zeer in zwang komende en door zoo vele aanzienlyken ondersteunde, Matigheidsgenootschappen ook by ons opnemen? De gevoelens omtrent de gevolgen daarvan mogen verdeeld wezen en velen weinig kwaad vreezen van den invloed dier vereenigingen; wy voor ons, houden het voor onzen pligt, door een gepast tegengift, de verderfelyke werking der, door dezelven aan te wenden, middelen ter fnuiking van de drinkkunst tegen te gaan, en meenen ons daardoor in den byval van een groot getal onzer landgenooten te zullen mogen verheugen.

Het werk is verdeeld in acht afdeelingen:

De eerste afdeeling zullen wy doen dienen tot eene algemeene inleiding. Wy zullen daarin tevens een kritisch overzigt geven van hetgene in vroegere en latere schryvers betrekkelyk de geschiedenis van het drinken is geboekt.

De tweede afdeeling zal gewyd zyn aan eene physisch-wysgeerige beschouwing van den dorst.

In de derde zal gehandeld worden over het lesschen van den dorst, als natuurlyke behoefte.

In de vierde over het drinken, als eene zinnelyke genieting beschouwd.

In de vyfde afdeeling zullen wy de theorie der eigenlyke *Methystica* behandelen en een geleidelyk methodiek onderrigt geven in alles, wat tot de leer van het drinken voor den dorst en voor enkel genot behoort.

In de zesde zullen wy eene menigte van kunstgrepen opgeven, door beroemde drinkers uitgevonden, zoo wel om het genot te verhoogen als om de uitwerkselen en gevolgen van het drinken te bepalen.

De zevende afdeeling zal behelzen eenige belangeryke berigten, aangaande het leven en de heldendaden van de meest voorname Drinkkunstenaren, waarvan het aandenken door de geschiedenis en de overlevering is bewaard gebleven.

In de achste afdeeling eindelyk zullen wy een etymologisch overzigt geven van de meestgebruikelyke kunsttermen, by de beoefening der drinkkunst voorkomende.— In de eerste plaats zullen behandeld worden de benamingen, waarmede men diegenen aanduidt, die het in het practische gedeelte der kunst tot eene zekere hoogte gebragt hebben, by voorbeeld:

Een Drinker.	Een Granenpikker.
„ Drinkeboer.	„ Bachus.
„ Dronkaard.	„ Jeneverboom.
„ Zuiper.	„ Wynvat.
„ Zuiplap.	„ Roodneus.
„ Zatlap.	„ Bierbuik.
„ Lap.	„ Bierbonk.
„ Nathals.	„ Bierpoep
„ Van denattegemeente.	enz. enz.
„ Graanboer.	

Vervolgens de uitdrukkingen, waarmede men te kennen geeft, dat iemand met goed gevolg gedronken heeft. Om de belangrykheid dezer afdeelingen te meer in het oog te doen vallen, zullen wy hier een groot vyftigtal laten volgen, welke in het algemeen gebruik zyn:

Hy is dronken.	Hy heeft den kraag aan.
„ „ bezopen.	„ „ een stuk in den kraag.
„ „ aangeschoten.	„ „ een' roest.
„ „ over zyn theewater.	„ „ hem geladen.
„ „ als een kartouw.	„ „ het in de haren.
„ „ gezegend.	„ „ pyn in 't haar.
„ „ crimineel.	„ „ genoeg.
„ „ gepoeijerd.	„ „ te diep in het glas gekeken.
„ „ stom als de mast.	„ „ de vracht.
„ „ nobis.	„ „ een glaasje te veel.
„ „ aangeladen.	„ „ hem gesproken.
„ „ zat.	„ „ eene verheuging.
„ „ beschonken.	„ „ hem wel aangetast.
„ „ over den drank.	„ „ de reep aan.
„ „ bestoven.	„ „ een nat zeil.
„ „ over zyn bier.	„ „ „ stuk in.
„ „ door de zorg.	„ „ „ bram in.
„ „ over de huizen.	„ „ „ bonk in.
„ heeft hem gelust.	„ „ „ graan in.
„ „ eene snee in 't oor.	„ „ wat op.
„ „ „ „ door den neus.	„ „ het niet van hooren zeggen.
„ „ eene snor op.	„ „ een appeltje voor den dorst gebruikt.
„ „ een bril.	„ kan er 't mee doen.
„ „ hem beet.	Zyn tong slaat dubbel.
„ „ de laars aan.	Hy doet beentje over.
„ „ hem koud gebruikt.	„ slaat een dubbele schaats.
„ „ de hoogte.	„ laveert, enz. enz.
„ „ een graantje gepikt.	
„ is gegoten.	
„ „ aan de flep geweest.	

Zullende tevens opgenomen en toegelicht worden, de adjectiven en toevoegsels, by deze uitdrukkingen gebruikelyk; als: ferm, mooi, weêrgaasch, drommelsch, enz.; alsmede die, welke minder algemeen zyn en alleen onder sommige standen en in enkele gewesten gehoord worden; en voorts alle kunstwoorden en benamingen, zoo als: een klodder, een snaps, een hapje, een zakkertje, een taaije, een kiepert, een slok, een wippertje, een oorlam en dergelyken.

By het werk zullen gevoegd worden 10 uitslaande platen, ieder met ruim 100 physionomische figuren in houtsnede.

De uitgave geschiedt by inteekening.— Buiten inteekening zal het werk niet te bekomen zyn.

Hetzelve zal worden gedrukt op rosé velin papier, en bestaan uit één boekdeel van omstreeks 400 bladz. in groot octavo. De 5000 eerste inteekenaren zullen hetzelve in fraaye engelsche band ingebonden, ontvangen.

De prys zal den inteekenaren, tegen 20 cents per vel van 16 bladz. berekend worden, te betalen by de aflevering; voor de platen wordt niets in rekening gebragt.

Men teekent in by alle Boekhandelaren en Postdirecteuren, zoodra de inteekenlysten aan hen zullen zyn toegezonden. Ook zal men alsdan inteekenlysten vinden in alle koffyhuizen, herbergen, tappereijen en kroegen.—*Surin. Courant.*

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 11 Augustus 1840.

DE Heer Gezaghebber dezer kolonie, by dispositie van den 6 dezer No. 312 bepaald hebbende:

"1. dat, nu en in het vervolg, aan ingezetenen van Curaçao, Bonaire en Aruba, " die zich van het eene naar het andere eiland zouden wenschen te begeven, bepaaldelyk om van daar wederom naar " hunne woonplaats terug te keeren, paspoorten zullen worden verleend en uitgereikt op ongezegeld papier; zullende " het eiland der bestemming in het paspoort " worden vermeld."

"2. dat echter zoodanige Ingezetenen, " die van het eene op het andere Eiland " zullen zyn aangekomen en zouden mogen " verlangen zich verder buiten den kring " der Curaçaosche eilanden te begeven, " verpligt zyn op het eiland van hunne aankomst, zich van de daartoe benoodigde " paspoorten op zegel te voorzien."

"3. dat, voortaan, noch aan ingezetenen " dezer kolonie, met uitzondering alleen van " het geval sub 1 vermeld, noch aan andere " personen, op geen der drie eilanden, paspoorten vry van het zegel zullen worden " verleend, ten zy van het onvermogen tot " het bekostigen van hetzelve voldoende " zal zyn gebleken, in welk geval op het " af te geven paspoort, in plaats van het zegel, zal worden gesteld: Gratis uithoofde " van onvermogen."

Zoo wordt daarvan, op last van Zyn HoogEd. Gestr., mededeeling gedaan, tot narigt en informatie van belanghebbenden.

De 1e. Commis, belast met de functien van Kolonialen Secretaris,
H. KIKKERT.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 13 Augustus 1840.

ALZOO het Gouvernement dezer kolonie aan het slands slaven kind genaamd AMALIA OGENIA, oud 9½ maand, dochter van MARTHA FLORA JANGA zal verleenen *Brieven van Manumissie*, zoo is het, dat de HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber goedgevonden heeft zulks algemeen bekend te maken, en een iegelyk, die eenig regt of pretentie op het gemelde slaven kind mogt sustineren, op te roepen, om binnen den tyd van *drie weken*, na dat deze bekendmaking voor het eerst in de openbare dagbladen zal zyn geplaatst geweest, van hun vermeend regt of pretentie ter Koloniale Secretary dezes eilands aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tyd, de vereischte Brieven van Manumissie verleend worden.

De 1e. Commis, belast met de functien van Kolonialen Secretaris,
H. KIKKERT.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 14 Augustus 1840.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie, worden degenen, welke zouden wenschen te dingen naar de premien, uitgeloofd by publicatie in dato 13/14 Maart 1839 No. 3, tot aanmoediging van de wol en cochenille kultuur in deze kolonie, hierby uitgenoodigd om daartoe hunne rammen op den 24 dezer, des middags vóór twaalf ure, binnen het Fort Amsterdam te doen brengen, alwaar dezelve kunnen worden afgeleverd aan den Landsfactoor, die daarvoor de noodige zorg zal dragen; terwyl de hoeveelheden levendige cochenille insekten op het Gouvernements huis kunnen worden afgegeven.

De 1e. Commis, belast met de functien van Kolonialen Secretaris,
H. KIKKERT.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 14 Augustus 1840.

NAMENS den HoogEd. Gestr. Heer Gezaghebber dezer kolonie wordt by deze bekend gemaakt, dat de zetting van het brood voor de volgende week, eindigende den 22 dezer als volgt is bepaald: het brood van vyftien Cents moet 21 Oncen wegen en van mindere pryzen naar evenredigheid; zullende het zoogenaamde fransche brood van den voormelden prys een once minder mogen wegen; op pœne als by de Publicatie van den 16 Maart 1824 is vastgesteld.

De 1e. Commis, belast met de functien van Koloniale Secretaris,
H. KIKKERT.

*** *ONDERTROUWD.*
J. B. FORBES
EN
Mejufvrouw H. A. PRICE.
Curaçao den 14 Augustus 1840.
Strekkende deze ter kennisgeving aan familie, vrienden en bekenden.

*** *ONDERTROUWD.*
PIERRE ANTOINE RIGAUD
EN
Mejufv. JOHANNA LOUISA RAVEN.
Curaçao den 14 Augustus 1840.
Strekkende deze ter kennisgeving aan familie, vrienden en bekenden.

BEVALLEN verleden Woensdag namiddag, den 12 dezer, van eene Dochter, Mevrouw de Echtgenoote van den Heer G. I. HOYER Cz.

CURAÇAO.

SCHYNGESTALTEN DER MAAN.
AUGUSTUS 1840.
E. K. Woensdag den 5 te 0 u. 38 m. 's nachts.
V. M. Donderdag den 13 te 2 u. 39 m. 's nachts.
L. K. Donderdag den 20 te 7 u. 41 m. 's morgens.
N. M. Donderdag den 27 te 2 u. 7 m. 's nachts.

Wy moeten met leedwezen dit nummer geheel en al met mengelwerk vullen. Het is in lang niet gebeurd, dat wy twee maanden gebleven zyn, zonder europische berigten te ontvangen; gewoonlyk ontvingen wy dezelven binnen zes weken tyd, en thans zyn onze jongste europische berigten reeds twee maanden oud. Het wegblyven van vaartuigen van La Guayra en St. Thomas zyn de oorzaak van deze vertraging.

EEN DROOM.

Ik droomde, dat ik zou aangesteld worden, en gelyk alles in eenen droom schielyk te werk gaat, zoo was het ook in den mynen. Ik had nauwelyks twee minuten gedroomd, of ik was poortschryver, en had de nachtwacht. De stad, eene beroemde badplaats, lag aan de grenzen, en ik kreeg bevel om niemand in of uit te laten, dan die een pas vertoonde. De Directeur van Politie, 'myn principaal, scherpte my dit nog eenmaal in, en ging heen. Het speet my van den man, dat hy maar een oog had; het andere had hy in zyne betrekking verloren. Hy was gewoon dit altoos toe te drukken; en toen het eindelyk geheel toebleef, kreeg hy eene ridderorde, en tevens eene aanstelling als inspecteur-generaal van het tolwezen. Deze myn principaal derhalve herhaalde zyn bevel nog eenmaal, ging heen, en liet my over aan my zelven, en aan zynen ouden huisknecht, den *Pligt*.

Nauwelyks was hy weg, of er werd zacht aan de poortdeur geklopt, en eene teedere stem verzocht op eenen smeekenden toon, dat ik zou open doen. Terstond stak ik den grooten sleutel in het slot, en de deur ging open. Het regende, dat het goot. Een klein kind trad door de geopende deur, zoo doornat, dat het my aan myne ziel ging.

"Wie zyt gy?" vroeg ik.

"Ach, ik ben het *Regt*!" jammerde de kleine. "Laat my door, lieve poortschryver! Ik ben tot op myn gebeente nat, en verlang hartelyk in het drooge te komen."

Ik stond verbaasd: zoo nat had ik het *Regt* nog nooit gezien: en reeds wilde ik myn menschelyk gevoel de overhand laten, toen de oude huisknecht op eens te voorschyn kwam, en my toegraauwde: "Wilt gy hem wel eens handig naar zyn pas vragen!" Ik drong myn warm gevoel terug, en vroeg den kleine met eene barsche ambtsstem: "Waar is uw pas?"

"Myn pas?" kermde het kind: "lieve poortschryver, moet het *Regt* dan ook een pas hebben?"

"Natuurlyk," hernam ik: "ik moet toch weten, van waar gy komt? Gy kunt wel een verdacht persoon zyn."

"Ach!" jammerde het druipende *Regt*, en zyne woorden sneden my door de ziel, "ik ben heel uit het Zuiden te voet hier gekomen. Daar heb ik lang in de gevangenis gezeten, en zou worden opgehangen: ik ontsnapte echter, en trachtte in andere landen een eerlyk stukje brood te verdienen. Maar overal had men iets op my aan te merken: de een klaagde over myne scherpe tanden, de ander over myn te strengen uitkyk; dezen was ik te jong, genen te oud. Zekeren Franschen advokaat behaagde ik vry wel, en hy had my voorzeker behouden, indien hy niet juist zyn eenig kind, het *Geweten*, verloren had; maar sedert dit verlies wilde hy niets meer van kinderen hooren. Zoo ben ik eindelyk hier gekomen."

Terwyl de kleine dit verhaalde, had de *Pligt* zich in myne kamer begeven, en warmde my wat cichorei-koffy op, opdat ik niet slaperig zou worden. Ik maakte my dit oogenblik ten nutte, nam het *Regt* op den arm, en met den uitroep: "Pak u weg, gy hebt geen pas!" wierp ik de poortdeur toe, droeg het kind naar binnen, en verstopte het in een donkeren hoek van het portaal. Ik trad in myne kamer. De *Pligt* prees my al glimlagchende, en had my voorzeker by zynen glimlach de tanden laten zien, indien hy er nog één gehad had; zy waren hem alle uitgevallen. "Die heeft in zyne jeugd zeker veel zoetigheid gekaauwd," dacht ik, en maakte tegen den oude eene diepe buiging.

Nauwelyks was hy weg, of ik haalde het *Regt* in myne kamer, en laafde het met een kop koffy. "Gy zult altyd by my blyven, lief kind!" sprak ik, en wilde het kussen; doch op eens klonk een posthoren, en eene extra-post hield voor de poort stil. Schielyk verstopte ik het *Regt* onder myne bedsteê, sprong myne kamer uit, en deed open. Een wagen reed binnen, met vier paarden gespannen.

"Wie is daar?" vroeg ik.

"Hare Excellentie, de *Ondeugd*, wil

den Burgemeester met hare tegenwoordigheid vereeren!" riep de bediende.

"Mag ik u om den pas verzoeken?"

"'t Is nog een nieuweling in de dienst, Uwe Excellentie!" riep eene kryschende stem achter my, en ik zag weder den ouden huisknecht. "Uwe Excellentie gelieve de vraag van dezen domoor te verontschuldigen!" De wagen reed door.

"Ezel, daar gy zyt! zulke voorname lieden naar hunnen pas te vragen!" graauwde de *Pligt* my toe: "wie met extra-post reist, heeft geen pas noodig."

Ik wilde den ouden man voor zyne teregtwyzing dankzeggen; maar hy was reeds weg.

"Derhalve, Mevrouw de *Ondeugd* vereert den Burgemeester met een bezoek!— Waarschynlyk wil Hare Excellentie het bad alhier bezoeken, en schynt zich reeds by voorraad met eenige verstrooijingen voorzien te hebben; want de geheele wagen was vol speelkaarten en dobbelsteenen." Zoo sprak ik, en wilde juist naar myne kamer terugkeeren, toen er weder geklopt werd. Ik deed open, en een groot sterk man stond voor my.

"Daar is myn pas, poortschryver!" riep hy. "Help my spoedig; ik heb geen tyd. Ik ben de *Moed*."

Ik nam den pas en las. Volgens denzelven had de *Moed* verlof om zich buiten 's lands te begeven, omdat hy te zynent geen middel vond tot een eerlyk bestaan. De pas was door vele autoriteiten afgeteekend.

"Zult gy eene poos hier blyven?" vroeg ik.

"Ik zal het beproeven," was zyn antwoord. "Maar lukt het hier niet, dan ga ik naar *Griekenland*; en is dit ook reeds gecultiveerd, dan wordt ik zeeroover. Wanneer men eenmaal op de wereld is, moet men ook leven."

"Ja," zeide ik, "gy hebt gelyk: ieder moet zien, hoe hy aan den kost komt. Ik wensch U goede zaken! Maar waarom reist gy zoo in den nacht?"

"Omdat ik my hier by dag niet wil laten zien," antwoorde hy, en liep zoo schielyk als ik den *Moed* nog nooit had zien loopen.

"Wanneer hy in den oorlog zoo loopen kan, wordt hy zeker niet gevangen," dacht ik, en wilde juist de poort sluiten, toen eene stem my toeriep: "Met uw verlof! ik wilde ook binnen. Ik ben de pandleener *Crediet*. Gy zult my verontschuldigen, dat ik zoo laat kom: maar de magistraat heeft om my gezonden. Er zyn reeds vele badgasten hier, en gy weet, dat is een kolfje naar myne hand. Hier is myn pas."

"Mynheer *Crediet!*" sprak ik, "gy kunt my een pleizier doen."

"O, waarom niet! Heeft Mynheer geld noodig? Hebt gy papieren of andere zekerheid? Ik ben geen inhalig man. Hebt gy zekerheid?"

"Geld begeer ik niet; maar ik heb hier een kind, dat geheel verkleumd is van koude; zoudt gy dat wel tot morgen met U naar huis willen nemen?"

"Een kind, Mynheer? Waar is het? Laat my het eens zien!"

Verblyd bragt ik den Heer *Crediet* in myne kamer, en haalde den kleine van onder de bedsteê te voorschyn. Naauwelyks had echter de pandleener op het wicht eenen blik geworpen, of hy riep: "Neen! dat kan ik niet nemen. Geen uur neem ik het in myn huis; het zou myne klandisie bederven. Wat zeg ik,—geen uur? geen enkele minuut—geen oogenblik zelfs."

"Maar ik wil immers erkentelyk zyn."

"Neen, lieve poortschryver, dat gaat niet. Houd my niet op, bid ik U, ik heb bezigheden."

"Loop naar den duivel met uwe bezigheden, onbarmhartige!" riep ik, terwyl Mynheer *Crediet* zich wegpakte. Ik drukte het *Regt* aan myn hart, en trachtte het door kussen te verwarmen. Het kind werd hoe langer hoe vriendelyker. Op eens stoorde ons weder een hevig geklop, en ik hoorde verscheidene stemmen, die begeerden binnengelaten te worden. Door de geopende poortdeur kwam eerst eene dikke dame, die naar allerlei *parfums* rook; zy noemde zich *Weelde*, en wilde het bad bezoeken. Zy, zoowel als haar broeder en zuster, de *Wellust* en *Logen*, waren van passen voorzien, en ik moest hen derhalve doorlaten. De *Wellust* sprak met zyne dikke zuster niets dan Fransch, en ofschoon ik dat niet verstond, merkte ik toch aan het juiste accent, dat het geborene Franschen waren. Wat de *Wellust* zeide, vertolkte de *Logen* voor my in onze taal.

"Ja, lieve poortschryver!" sprak zy tot my: "myn beminde komt ook nog heden aan. Hy heet *Onbeschaamdheid*, en is een vermaard schryver: hy zal hier een dagblad uitgeven, en ik ben slechts vooruitgegaan, om voorloopig eenig stadnieuws op te zamelen. Myn broeder wacht nog slechts op zyne vriendin, de *Liefde*, en wanneer deze er is, dan zullen beide een Fransch opvoedings-instituut oprigten. Te *Parys* zyn zy op deze wyze reeds met goed gevolg werkzaam geweest. De *Liefde* is in alle vrouwelyke handwerken zeer bedreven; myn broeder daarentegen heeft den geest der Fransche taal zoo bestudeerd, dat hy als leermeester daarvan in den besten naam staat. Zyne methode, om iemand het accent door den neus by te brengen, wordt voor de alleen juiste gehouden, en derhalve is hy ook door het Bestuur dezer stad herwaarts beroepen. Eene zyner secondantes, de *Coquetterie*, komt met onze bagaadje na; het zyn zes wagens, lieve poortschryver, maar slechts met artikelen van beschaving beladen."

"Het verwondert my slechts," hernam ik met eene diepe buiging, "dat zulke fatsoenlyke lieden zoo by nacht en in dit weer te voet gaan."

"Ja, dit is zoo onze gewoonte," antwoordde de *Logen*, "in groote steden gaan wy gaarne alleen. Vaarwel, lieve Poortschryver!"

By deze woorden vertrok het gezelschap. Ik was nog bezig hen na te staren, toen ik achter my een zoo jammerlyk gekerm hoorde, dat ik my moest omkeeren. Een klein meisje, met een wit jurkje aan, hief de handen tot my omhoog, en bad my om een stukje brood. "Myn hemel!" riep ik: "wie zyt gy, arm schaap?"

"De *Waarheid*, lieve poortschryver!—ik heb in geene twee dagen iets gegeten, en ben hier in de stad gaan bedelen: maar niemand gaf my wat."

Zonder een woord te zeggen (want ik was bang, dat de oude grompot, de *Pligt*, er zyn neus weer in steken zou), nam ik de *Waarheid* op mynen arm en droeg haar in myne kamer. Met al wat ik had, verkwikte ik het kind: ik riep het *Regt* uit zynen schuilhoek, en toen vielen beide kinderen elkander om den hals, en weenden van vreugde over hun wederzien heete tranen. De vele stoornissen hadden my tot dusverre nog geen tyd gegeven om tot my zelven te komen. Te grooter was thans myne verwondering, dat *Regt* en *Waarheid* nog kinderen waren. Ik wendde my derhalve tot hen, met de vraag: "Hoe komt het, lieve kleinen, dat gy nog zoo jong zyt? Ik heb toch altyd van het *Oude Regt* en de *Oude Waarheid* hooren spreken."

"Ach!" zeide het *Regt*, "dat zyn maar spreekwyzen. Wy zelve leven te weinig, om oud te kunnen worden. Morgen wil ik nog myn heil in deze stad beproeven; dan is myn tyd om, en ik ga weêr slapen. Of ik ooit weder ontwaken zal, is eene vraag, die ik niet kan beantwoorden."

"Zoo gaat het my ook," viel de *Waarheid* in, terwyl zy het overschot van de cichorei-koffy opslurpte."

Eene luide woordenwisseling van buiten brak het gesprek af; de kleinen kropen weêr onder de bedsteê, en ik sprong myne kamer uit.

Twee soldaten bragten een man, wien de handen op den rug gebonden waren.

"Doe open, poortschryver! in naam van de edelachtbare Overheid! Wy moeten het *Geloof* over de grenzen brengen. Die landlooper wilde de menschen wys maken; maar met ons gaat dat zoo niet. Onze stad is verlicht, en heeft geen *Geloof* noodig: ten minste zulk een oud en afgeleefd *Geloof* niet. Ja, als het nog een knappe jonge vent was,...."

"Maar wilt gy niet wachten, kameraads? Er zal terstond weer eene frissche regenbui komen."

"O, dat is niets," riepen zy: "wy weten van geene nattigheid, en het *Geloof* kan er ook wel tegen. Die oude knorrepot is reeds zoo dikwyls nat geworden."

By deze woorden stieten zy het *Geloof* de poort uit, namen hem in hun midden, en liepen zoo schielyk met hem weg, alsof zy op de vleugelen des winds zweefden.—

Nog in de verte hoorde ik het *Geloof* hoesten, en naar den hollen toon zyner stem te oordeelen, was de tering bereids by hem in aantogt. Daar nu de tering ongeneeslyk is, zag ik zynen dood te gemoet. Dit maakte my zoo droefgeestig, dat ik bewusteloos een poos bleef staan, en my aan myne sombre denkbeelden overgaf.— "Ach," riep ik met eenen diepen zucht: "*Regt en Waarheid* moeten bedelen, de *Moed* gaat in vreemde dienst, en het *Geloof* wordt over de grenzen gebragt. Wat zal er van ons land worden!"

Uit deze droomeryen werd ik opgewekt door de aankomst van den Policie-directeur, die met vier dienders vol drift aankwam. "Oogenblikkelyk de poort gesloten!" riep hy my toe: de *Kunst* is weggeloopen, en wanneer wy haar niet terug krygen, dan kan morgen het toneel niet geopend worden. Het is wel zoo'n groot verlies niet, wat de *zaak* betreft: maar de dame heeft hier een grooten *naam*, en dat is voor ons van veel belang." Waarschynlyk had Mynheer de Directeur er nog iets bygevoegd, maar juist hoorde men een posthoorn van buiten; de poort werd geopend, en een lange wagen reed binnen.

"Wie daar?" vroeg ik.

"De eigenaar van eene apen-familie, die komedie speelt," was het antwoord.

"Welkom!" riep de Directeur: "nu mag de *Kunst* loopen waar zy wil." Tevens sprong hy in den wagen, en omhelsde alle apen; daarop groette hy den eigenaar, en reed, in gezelschap van denzelven, weder de stad in.

Nu werd alles weder stil; ik ging in myne kamer, en onderhield my met *Regt* en *Waarheid*. Reeds schemerde de morgen. Plotseling werd de deur opengerukt, en de Politie-directeur trad met eenige dienders binnen. "Wat!" riep hy: "bedelaars-kinderen opgenomen! Het Regt en de Waarheid hulde gedaan! Dat is *vyftig* gulden boete."

Ik was niet in het bezit van zulk eene som, en de dienders kregen derhalve bevel, om my naar de gevangenis te brengen.— Zy pakten my aan, en—ik ontwaakte.— *Overgenomen.*

GEMODERNIZEERDE SPREEKWOORDEN.

Niets is bestendig, dan de onbestendigheid.

Sinds de wereld en alles—wat in en op haar zich bevindt—verkeerd is, sinds zyn ook al onze aloude spreekwoorden geheel van beteekenis veranderd. De meeste passen aan onze alles metamorphozerende eeuw byna geheel niet meer. Het was daarom zeer noodig, dat die verouderde spreekwoorden van een rampenstichtend misbegrip gewyzigd of, naar het tegenwoordige modesnid in de *moraal*, veranderd en verpast wierden. Eene kleine proeve hiervan, zal dus, hoop ik geen kwaad kunnen.

Een spreekwoord zegt: "*niemand leeft van den wind*;" ik daartegen zeg: *zeer velen leven er van den wind*;" zoo als; agioteurs, kwakzalvers, windbuilen, pronkers en vele verzenmakers en kunstbeoefenaars.

Een 2e. spreekwoord zegt: "*gelegenheid maakt dieven*;" was het niet beter: "*gelegenheid maakt* dichters."

Een 3e. spreekwoord beveelt: "*doe regt, en ontzie niemand*," voor onze eeuw deugt dit bevel niet; het moest zyn: "*doe onregt en ontzie niemand*."

Een 4e. spreekwoord leert: "*veel lagchen is het kenmerk van de zot*." Wie tegenwoordig by al het bedroevende des tyds nog lagchen kan, is, voorwaar, alles behalve zot; integendeel, het is een wys man, die zich alles, zonder het verlies zyner BLYGEESTIGHEID, getroosten kan. Thans moest het heeten: "*veel lagchen is het kenmerk van den klaplooper*." Een schuimlooper moet om de lafste en gemeenste uitdrukkingen van zyn' gastheer lagchen, anders wordt hy niet meer ten eten verzocht.

Een 5e. spreekwoord zegt: "*oude liefde roest niet*." Zegt my, opregte lezer, en nauwgezette lezeres! is er wel een grooter een plomper logen dan deze, *oude liefde roest niet?* o! Ironie, ontstaan door naäpery! Waar zouden toch die vele echtscheidingen (voor en buiten de wet) toch wel van daan komen? *Oude liefde roest niet!* Leg uwe hand op uw hart, en zegt: *gy hebt regt!*

Een 6e. spreekwoord is er: "*de dood kost niets*." Dat is ook niet waar. Menig van ons stervelingen waggelt enkel nog maar op aarde om, omdat hy nog niet weet, waar hy de bezwarende kosten der begravenis zal van daan halen. "*Zonder iets is niets te bekomen*." Hoe menig ongelukkige joeg zich een kogel door den kop, indien hy maar geld hadde om kruid te koopen. (Hoe GELUKKIG dus, niet waar, dat arme drommels gelds gebrek hebben!!)

Een 7e. spreekwoord geeft het gebod: "*gy zult niet liegen*." In onze eeuw, waarin niemand gaarne de waarheid hoort, moest dit spreekwoord het tegengestelde bevelen; "*Gy zult liegen*." Liegen, lieve lezer! moogt gy naar hartelust; maar de waarheid zeggen.... ik bid U, neem U in acht. Zeg heden iemand frisch de waarheid, morgen wordt gy reeds als lasteraar of eereschender voor den Politie Commissaris ontboden.

Een 8e. spreekwoord is de meening: "*in wyn is waarheid*." In het jaar 18**, toen de wynkoopers en kasteleins de alligatie-rekening nog beter toonden te kennen dan het ONZE VADER, mogt men gerustelyk zeggen: "*in wyn is water en zwavel*."

Een 9e. spreekwoord wil ons wys maken: "*eerlyk duurt het langst*," omgekeerd, dan eerst zoude het waar zyn: "*eerlyk duurt het kortst en oneerlyk het langst*." Hoe vele leven er op de wereld, die hoezeer sedert meer dan eene halve eeuw sch-rk-n zynde, het roode *theater* met de roode [] schynen omgezocht te hebben.

Een 10e. spreekwoord beweert: "*alle begin is moeijelyk*." Dit is onwaar: "*het aanvangen is gemakkelyk, doch het eindigen is moeijelyk*." Er wordt veel, zeer veel op de wereld begonnen, wat nimmer, nimmer ten einde gebragt kan worden.

Een 11e. spreekwoord zegt: "*eigen lof stinkt*." Indien dát waarheid bevatte, lieve HEMEL! wat zou dat kosten en moeite aan een legio schryver geven; indien allen, die zich in eigen lof als welriekende mumiën willen inbalsemen, een' onaangenamen reuk van zich gaven: dan konde men zeker geen tien voetstappen ver meer gaan zonder een snuifje te nemen, of den neus te verfrisschen met *eau de mille Fleurs*, of *eau de Cologne* (neen *eau de la Haye*, dat is NATIONAAL!!)

Een 12e. spreekwoord houdt staande "*blaffende honden byten niet*." Dit bevat iets waar, want zulke honden treft men soms wel eens aan. Evenwel vindt men nog meer honden, die niet blaffen maar kwaadaardiglyk byten.

Een 13e. spreekwoord gebiedt: "*ieder het zyne*." Waarom niet liever—vraagt onze echt-Christelyke tydgeest: "*niemand het zyne?*"

Een 14e. spreekwoord geeft de les: "*die een' kuil voor anderen graaft, valt zelf er in*." Dit kan voor eene eeuw waar geweest zyn. Die tegenwoordig eerlyke lieden een' kuil graaft, valt niet er zelf in: integendeel, die wordt beloond, aanzienlyk beloond: hoe weinig *minus*-regtschapene zoude er anders niet eenige vademen zand of slyk boven zyn eerwaardig hoofd krygen!

Een 15e. spreekwoord leert ons: "*de morgenstond heeft goud in den mond*." Dit spreukje is ook al een leugenkondschapper. Ik sta *alle* morgen om 5 ure (*) op, maar het heeft my nog nooit een stofje gouds ter waardy van *f* 0,000....0001 in de beurs gebragt. Neen, de avondstond slechts heeft thans goud in den mond, niet waar, myne lieve CYNTHIA vliedende schoone? niet waar, myne waarden, die van de groene tafel houdt?

Een 16e. spreekwoord geeft het lesje: "*zoo de oude zongen, zoo piepen de jongen*." Wel, dat zou er lief uitzien, als de jongen de ouden volgden! Neen, men behoort te zeggen: "*zoo de jongen piepen, zoo zingen de ouden*," is het niet zoo Mama! Is het niet zoo Mynheer, dien wy op een' afstand voor een jong ventje (fatje) zouden houden, indien wy by toeval uwe doopceel niet gezien hadden.

Een 17e. spreekwoord geeft den gemoedelyken raad: "*leven en laten leven*." Sedert ieder een geneesheer, een artsenymenger is geworden, moest het zyn: "*leven en laten sterven*."

Een 18e. spreekwoord houdt in: "*wat lang duurt is goed*." Waarom niet? Als een proces 25 jaren duurt, is dat goed?—Als men jaar en dag aan het pootje ligt, is dat goed? Als een treurspel 6 uren duurt, is dat goed? Als een beschonken toestand jaren lang duurt, is dat goed? Als een *status quo* lang duurt, als de wanbetaling van lastige buren lang duurt, is dat goed! Neen, *Wat lang duurt, is slecht, wat* niet *lang duurt, is goed!* enz.

Een 19e. spreekwoord zegt: "*zoo de heer, zoo de knecht*." Welk eene grove onjuistheid. Hoe menige knecht is my waardiger dan zyn heer, hoe menige dienstmaagd liever dan hare mevrouw! Dit spreekwoord deugt, mynes erachtens, in het geheel niet. Ik ken menig aanzienlyk heer, met wien ik duizendmaal liever dan met zyn knecht te doen heb. Menig groot heer is hartelyk, deelnemend en goed, en zyn knecht (men weet hoe *knecht* in het latyn heet) is dikwyls voor geen greintje achtenswaardig.

Een 20e. spreekwoord doet luide hooren: "*als* GOD *een ambt geeft, dan geeft Hy ook het verstand*." Dit is, waarachtig, alles behalve waarheid. Hoevelen bekleeden ambten en nemen bedieningen waar zonder verstand? Hoevelen, die op het hoofd gevallen, en met posten begiftigd worden, omdat zy ook op de knie gevallen zyn, en gebedeld hebben. "*Wien* GOD *geen ambt geeft, dien geeft Hy verstand*," dit zal niemand betwyfelen.

Een 21e. spreekwoord leeraart: "*heden rood, morgen dood*," is dat waar? Neen! velen zyn heden rood en morgen evenwel niet begraven. "*Heden rood, morgen bleek*," dit zou juister klinken, want velen balgeziende schoonen zyn heden rood, en morgen bleek, vaal.... leelyk!

Een 22e. spreekwoord meldt: "*die het geluk heeft, die krygt de bruid*." In onzen tyd, waarin de lieve vrouwen van hare arme mannen zoo veel vergen, zoude het meer naar waarheid gezegd zyn: "*die het ongeluk heeft, krygt de bruid!*"

Een 23e. spreekwoord schept ons in: "*haast U langzaam*." Dit is een mal spreekwoord, niet waar, rym- en trouwlustigen? De staatkundigen en sommige postwagens en jaagschuiten houden dan ook het oude "*festina lente*" nog slechts in eere.

En No. 24 zegt: "*gedult overwint alles*." Dit is niet glad mis; want ware dát geene leugen, dan zoude het er met meingeen beter uitzien! Hoe vele duizenden zyn er, die onder een schier verpletterend wigt van zorg, jammer en ellende zuchten,—lyden en duiden, ja, JOB trachten te overtreffen en toch in het oog der wereld geene overwinnaars worden!—Zeg eens, beste lezer, en lieve lezeres, die met zooveel geduld uw deze 24 niet vergulde pilletjes sliktet, en alzoo uw' opwellenden wrevel kondet overwinnen; zegt eens, zou het taaiste geduld de waarheid wel overwinnen en van het hier boven geplaatste motto en van deze alleen (en altyd) ware spreekwoorden:

1. *Hoe grooter ezel hoe grooter geluk.*
2. *De eene kraai pikt den anderen de oogen niet uit.*
3. *Ondank is het loon der wereld.*

(*Overgenomen.*)

(*) Dit is op grooten afstand van het bed geschreven.

KOLONIALE SECRETARY.

Curaçao den 29 July 1840

DE Heer Gezaghebber dezer kolonie, by dispositie van den 27sten dezer No. 301 bepaald hebbende: "dat er, onder handhaving tevens der publicatie van 27/29 "December 1825, voortaan geene uitbetalingen van traktementen, pensioenen, gratificatien of toelagen, op de daartoe maandelyks ter Administratie van Financien "alhier opgemaakt wordende betalingstaten, zullen geschieden, noch vermogen "plaats te hebben, anders dan aan de Ambtenaren, gepensioneerden, gegratificeerden of toelagen genietende personen zelven, ten zy by afwezigheid van het eiland "des gebeneficeerdens en in geen ander "geval, hoe ook genaamd, aan derdens, "die daartoe mogten zyn gekwalificeerd of "voorgeven deswege door de belanghebbende ambtenaren, enz. te zyn aangezocht, zonder dat daartoe vooraf de toestemming van het Bestuur zal zyn verkregen."

Zoo wordt daarvan, op last van Zyn HoogEd. Gestr., mededeeling gedaan, tot narigt en informatie van belanghebbenden.

De 1e. Commis, belast met de functien van Kolonialen Secretaris,
H. KIKKERT.

Deze Courant wordt gedrukt en uitgegeven ter Drukkery van A. L. S. MULLER & J. F. NEUMAN wz., in de Willemstad, Breede Straat, Huis No. 79. De prys derzelve is f 12. 's jaars, te betalen om de drie maanden. De prys der Advertentien is 25 Centen per regel, doch voor eene Advertentie van slechts een regel, betaalt men 50 Centen.